

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 423/2565

พนักงานอัยการจังหวัดสมุทรปราการ โจทก์ นาย ส.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 176, ป.วิ.อ. มาตรา 208, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีอาญาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 3, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 7, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 8, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 57, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 67, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 91, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43 ทวิ, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 157/1, พ.ร.บ.การขนส่งทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.การขนส่งทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 92, พ.ร.บ.การขนส่งทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 93, พ.ร.บ.การขนส่งทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 102, พ.ร.บ.รถยนต์ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.รถยนต์ พ.ศ. 2522 มาตรา 42, พ.ร.บ.รถยนต์ พ.ศ. 2522 มาตรา 64, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 90, พ.ร.บ.การขนส่งทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 127 ทวิ, ป.อ. มาตรา 78, ป.วิ.พ. มาตรา 225, ป.วิ.อ. มาตรา 15, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีอาญาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 18, ป.วิ.อ. มาตรา 195

ย่อ / หลักกฎหมาย

ความผิดฐานขับรถโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและฐานปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้ประจำรถประเภทผู้ขับรถโดยไม่ได้รับใบอนุญาต เมื่อจำเลยให้การรับสารภาพศาลสามารถพิพากษาลงโทษโดยไม่จำเป็นต้องสืบพยานหลักฐานประกอบตาม ป.วิ.อ. มาตรา 176 วรรคหนึ่ง ต่อมาจำเลยอุทธรณ์โดยแนบสำเนาใบอนุญาตเป็นผู้ขับรถทุกประเภทชนิดที่ 4 มาท้าทายอุทธรณ์ซึ่งยังอยู่ในระยะเวลาได้รับใบอนุญาตจึงถือได้ว่าเป็นข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานใหม่ที่ไม่เคยปรากฏในสำนวน ศาลอุทธรณ์ควรสืบพยานหลักฐานเพิ่มเติมในปัญหาที่ว่าจำเลยมีใบอนุญาตเป็นผู้ขับรถดังที่อ้างหรือไม่เสียก่อนตาม ป.วิ.อ. มาตรา 208 (1) ประกอบมาตรา 228 และ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีอาญาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 3 ศาลอุทธรณ์ไม่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาว่าจำเลยมีใบอนุญาตขับขี่ตามที่อ้าง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 4, 7, 8, 15, 57, 67, 91 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 4, 43 ทวิ, 157/1 วรรคสอง พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 4, 92, 93, 102 (3 ทวิ), 111, 127 ทวิ, 151, 161 พระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ.2522 มาตรา 4, 42, 64 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91 จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง, 57, 67, 91 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 43 ทวิ วรรคหนึ่ง, 157/1 วรรคสอง พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 93 วรรคหนึ่ง, 102 (3 ทวิ), 127 ทวิ วรรคสอง, 151 วรรคหนึ่งและวรรคสอง พระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ.2522 มาตรา 42 วรรคหนึ่ง, 64 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้ประจำรถประเภทผู้ขับรถโดยไม่ได้รับใบอนุญาตกับฐานขับรถโดยไม่ได้รับใบอนุญาตเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้ประจำรถประเภทผู้ขับรถโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ซึ่งเป็น

กฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 6 เดือน ฐานเสพเมทแอมเฟตามีนกับฐานเป็นผู้ซื้เซพเมทแอมเฟตามีน (ที่ถูก และฐานเป็นผู้ประจำรโดยเป็นผู้ซื้รลเซพเมทแอมเฟตามีนด้วย) เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ต้องใช้กฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดลงโทษแก่จำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 แต่บทกำหนดโทษตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 157/1 วรรคสอง และพระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 127 ทวิ วรรคสอง, 151 วรรคสอง ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดมีอัตราโทษเท่ากัน ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 157/1 วรรคสอง ประกอบพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 91 จำคุก 8 เดือน ฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต จำคุก 1 ปี รวมจำคุก 1 ปี 14 เดือน จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้กึ่งหนึ่ง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 13 เดือน จำเลยอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์แผนกคดียาเสพติดพิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องโจทก์ในความผิดฐานซื้รลโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและฐานปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้ประจำรประเภทผู้ซื้รลโดยไม่ได้รับใบอนุญาต คงลงโทษจำคุก 10 เดือน ให้พักใช้ใบอนุญาตซื้ของจำเลยมีกำหนด 6 เดือน นอกจากที่แก้ให้ เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลยกระทำความผิดฐานซื้รลโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและฐานปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้ประจำรประเภทผู้ซื้รลโดยไม่ได้รับใบอนุญาตหรือไม่ โจทก์ฎีกาว่า คดีนี้จำเลยให้การรับสารภาพตามฟ้องโจทก์ ไม่มีการสืบพยานโจทก์และจำเลย เนื่องจากมีข้อคดีที่มีอัตราโทษอย่างต่ำจำคุกตั้งแต่ห้าปีขึ้นไปหรือโทษสถานที่หนักกว่านั้น เมื่อจำเลยให้การรับสารภาพตามฟ้องโจทก์ ศาลยอมพิพากษาโดยไม่สืบพยานหลักฐานต่อไปได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 176 วรรคหนึ่ง และข้อเท็จจริงย่อมรับฟังเป็นยุติได้ตามที่โจทก์กล่าวในฟ้องว่า จำเลยเป็นผู้ซื้รถยนต์บรรทุกขนส่งโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้ประจำรถยนต์บรรทุกขนส่งประเภทผู้ซื้รลโดยไม่ได้รับใบอนุญาตตามฟ้องโจทก์ ดังนั้น การที่จำเลยอุทธรณ์คำพิพากษาโดยยกข้อเท็จจริงขึ้นมากล่าวอ้างในอุทธรณ์ของจำเลย ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงใหม่ว่าจำเลยเป็นผู้ซื้รถทุกประเภทชนิดที่ 4 นั้น จึงเป็นข้อที่ไม่ได้วากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้น ต้องห้ามมิให้อุทธรณ์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 และพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาความอาญา พ.ศ.2550 มาตรา 18 วรรคสอง ดังนั้น ที่ศาลอุทธรณ์รับฟังข้อเท็จจริงที่จำเลยเพิกยกขึ้นมาใหม่ในชั้นอุทธรณ์และพิพากษายกฟ้องโจทก์ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย เห็นว่า แม้เมื่อมีเหตุอันควรสงสัยว่าจำเลยไม่ได้กระทำความผิด อันเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ซึ่งศาลอุทธรณ์แผนกคดียาเสพติดยกขึ้นวินิจฉัยได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาความอาญา พ.ศ.2550 มาตรา 3 แต่การวินิจฉัยข้อกฎหมายดังกล่าวต้องอาศัยข้อเท็จจริงที่ได้มาจากการดำเนินกระบวนการพิจารณาโดยชอบในศาลชั้นต้น คดีนี้ในส่วนความผิดฐานซื้รลโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและฐานปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้ประจำรประเภทผู้ซื้รลโดยไม่ได้รับใบอนุญาต โจทก์กล่าวบรรยายฟ้องไว้ชัดเจนว่า จำเลยเป็นผู้ที่ไม่ได้รับใบอนุญาตในความผิดทั้งสองฐานดังกล่าวซึ่งความผิดอยู่ที่การไม่ได้รับใบอนุญาต เมื่อจำเลยให้การรับสารภาพและศาลสามารถพิพากษาลงโทษจำเลยได้โดยไม่ต้องสืบพยานหลักฐานประกอบตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 176 วรรคหนึ่ง คดีเป็นอันฟังข้อเท็จจริงได้ว่า

จำเลยไม่ได้รับใบอนุญาตให้ขับรถและไม่ได้รับใบอนุญาตให้ปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้ประจำรถประเภทผู้ขับรถอันเป็นองค์ประกอบแห่งความผิด โดยไม่มีข้อเท็จจริงว่าจำเลยได้รับใบอนุญาตเป็นผู้ขับรถทุกประเภทชนิดที่ 4 กรณีจึงไม่มีปัญหามาสู่การวินิจฉัยของศาลชั้นต้นว่า จำเลยมีใบอนุญาตเช่นนั้นหรือไม่ ข้ออุทธรณ์ของจำเลยที่ว่าขณะเกิดเหตุจำเลยถูกนำตัวไปที่สถานีตำรวจโดยใบอนุญาตขับขี่ที่เก็บไว้ในรถบรรทุกคันที่จำเลยขับ นายจ้างได้นำสำเนาใบอนุญาตขับขี่ฉบับเก่าซึ่งสิ้นอายุไปแสดงแก่พนักงานสอบสวน ต่อมา มีการแจ้งข้อกล่าวหาตั้งกล่าวแก่จำเลยซึ่งจำเลยปฏิเสธว่าจำเลยมีใบอนุญาตขับขี่ แต่พนักงานสอบสวนแจ้งว่าสรุปสำนวนแล้วให้ไปต่อสูัคดีที่ศาล ในชั้นศาลจำเลยไม่มีทนายความและไม่เข้าใจเรื่องการต่อสู้คดี จึงรับสารภาพตามฟ้อง และจำเลยแนบสำเนาใบอนุญาตเป็นผู้ขับรถทุกประเภทชนิดที่ 4 มาทำอุทธรณ์ ที่ระบุวันอนุญาตคือวันที่ 31 ตุลาคม 2562 อันเป็นเวลาก่อนเกิดเหตุ และสิ้นอายุวันที่ 30 ตุลาคม 2564 อันเป็นข้อเท็จจริงใหม่ที่จำเลยเพิ่งยกขึ้นอ้างในชั้นอุทธรณ์ แม้โจทก์จะไม่ยื่นคำแก้อุทธรณ์โต้แย้งคัดค้าน แต่เมื่อเป็นข้อเท็จจริงที่ปรากฏจากพยานหลักฐานของจำเลยเช่นนี้ ที่ศาลอุทธรณ์นำข้อเท็จจริงดังกล่าวมาวินิจฉัยว่าจำเลยได้รับใบอนุญาตเป็นผู้ขับรถทุกประเภทชนิดที่ 4 อันสามารถขับรถบรรทุกที่ใช้ขนส่งในวันเกิดเหตุได้ จึงเป็นการวินิจฉัยข้อเท็จจริงถึงการกระทำความผิดดังกล่าวตามฟ้องที่ไม่ชอบด้วยกระบวนการพิจารณา เพราะเป็นข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานใหม่ที่ไม่เคยปรากฏในสำนวนความ แต่ถือได้ว่าเป็นพยานหลักฐานที่เพิ่งปรากฏในระหว่างการพิจารณาชั้นอุทธรณ์ กรณีเช่นนี้เพื่อให้มีการนำพยานหลักฐานดังกล่าวเข้าสู่การพิจารณาของศาลอุทธรณ์โดยชอบด้วยกระบวนการพิจารณาและเพื่อให้การวินิจฉัยคดีของศาลอุทธรณ์ในความผิดฐานดังกล่าวเป็นไปโดยถูกต้องเที่ยงธรรม ศาลอุทธรณ์ควรสืบพยานเพิ่มเติมในปัญหาที่ว่าจำเลยมีใบอนุญาตเป็นผู้ขับรถดังที่อ้างมาหรือไม่ เสียก่อนที่จะวินิจฉัยความข้อนี้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 208 (1) ประกอบมาตรา 228 และพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีอาญาเสพติด พ.ศ.2550 มาตรา 3 ที่ศาลอุทธรณ์ด่วนวินิจฉัยโดยฟังว่าจำเลยมีใบอนุญาตขับขี่และอ้างเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีอาญาเสพติด พ.ศ.2550 มาตรา 3 การกระทำของจำเลยจึงไม่มีความผิดฐานขับรถโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและฐานปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้ประจำรถประเภทผู้ขับรถโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย พิจารณาคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ให้ศาลชั้นต้นสืบพยานเพิ่มเติมในประเด็นที่ว่าจำเลยมีใบอนุญาตเป็นผู้ขับรถหรือไม่ เสร็จแล้วให้ส่งสำนวนไปยังศาลอุทธรณ์เพื่อพิจารณาพิพากษาตามอุทธรณ์ของจำเลยใหม่ตามรูปคดี

องค์คณะ

นพรัตน์ สীติศประเสริฐ · วิเชียร ดิเรกอุดมศักดิ์ · สุรศักดิ์ ตันโสรัจประเสริฐ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/423/2565>